

MÜTEŞEYYİH

Gerçek şeyhde kalb ve akıl ittihat halindedir. Yani, hem kalben münevver, hem fikren müstakimdir. Mesleği muhabbet, şiarı (parolası) nefesine taraf çıkmamak, meşrebi mahviyet, tarikatı (gittiği yol) İslamî hamıyyettir.

Halbuki müteşeyyih, kalben ve fikren boştur. Başkalarını karalamakla kendini üstün göstermeye çalışır. Gururlu, kibirlidir. Hep kendi çıkarının peşindedir.

Menhus bir lezzet veya hatalı bir içtihat, onu aldatmıştır.

Bak: [Şeyh](#), [Mürşid](#)